שער הפסוקים — פרשת ויגש

סימן מ"ו:

ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה וגו':

(מזולתו) הנה נזכר יעקב יעקב ב"פ, שהם כנגד יעקב היוצא לפני ז"א כנודע. וגם כנגד רחל, היוצאת באחורי ז"א. וכבר ידעת, כי גם רחל היא השכינה תתאה, נקרא יעקב פעמים רבות בספר הזוהר (ע"כ מזולתו):

סימן מ"ז:

ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי וגו':

צריך להבין, מה ענין קריאתו אותם מעט ורעים. והענין הוא, דע, כי אדה"ר נתגלגל בג' אבות, ולכן נקראים אבות, על שם האב הראשון שהוא אדה"ר. ונתבאר בספר התיקונין, בתיקון ס"ט וע', כי נפשו של אדם נתגלגלה באברהם. ורוחו, ביצחק. ונשמתו, ביעקב. גם נתבאר בר"מ, בפרשת קדושים, כי אברהם תקן עון ע"ז. ויצחק תקון עון ש"ד. ויעקב, תקן עון ג"ע. גם נתבאר בספר התיקונין, כי כשירד יעקב למצרים, אז נכנסה בו נשמת אדה"ר:

והנה אדה"ר, חטא בהשחתת זרעו, באותם ק"ל שנה הראשונים, כנז"ל בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו. והשחתת הזרע נקרא רע, כמש"ה (בראשית ל"ח ז') ויהי ער בכור יהודה רע. וכתיב (שם ו' ה') וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום. וכתיב אוי לרשע רע. ויעקב בא לתקן עון ג"ע, שהוא השחתת הזרע, הניתן בלילי"ת ונעמ"ה, הנקרא עריות כנודע. ולכן עברו עליו ק"ל שנה הראשונים, ביסורין ובגלות כנודע. וזש"ה, מעט ורעים, שלשים ומאת שנה, ר"ל, כי בהיותם רעים ביסורין, נתקן עון ק"ל שנה, בהשחתת הזרע דאדם, הנקרא רע. וכשנשלמו, אז נכנסה בו נשמת אדה"ר, כי כבר תקן אותם, ואז כתיב ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה, כי כבר נכנסה בו נשמת חיים דאדה"ר, וזהו ויחי יעקב, ונמשך שיעור זה י"ז שנה, כמנין טו"ב, להורות כי בק"ל שנים ראשונים נתקן הרע, ובי"ז שנים אחרונים היה טוב בלי רע, לכן ירד למצרים, כי שם היו מתגלגלים ניצוצות השחתת הורע, כנז"ל בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו:

ואת העם העביר אותו לערים:

זה תבין, במש"ל, בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, כי כל אותם המצריים שבדור ההוא, היו הניצוצות של השחתת הזרע דאדה"ר, וכדי לתקנם, מהל אותם, וגם טלטלם לערים, שיקיים בהם טלטול וגלות, לכפר עונם. ולכן נקרא העם, כי הם הם בחי' הערב רב שיצאו ממצרים, כמ"ש בפרשת שמות בפסוק ויאמר אל עמו:

והיה בתבואות ונתתם חמישית לפרעה וגו':

אם תעיין במ"ש בשער רוח הקדש ביחוד אחד שכולו נעשה מבחי' שמות והויו"ת מצויירות בציור ידות, אז תבין ידות אלו מה עניינם. גם תעיין בהקדמת ביאור אדרת האזינו, ושם תבין זה, והענין הוא, כי בחי' הזרועות של א"א, כל אחד מהם יש בו תלת פירקין, ומהם נעשו המוחין דאו"א, ותרין עיטרין דגניזין בהון. אבל פרק השלישי שבכל זרוע מהם, והוא פרק היד, שבו ה' אצבעות, אינם במוחין הנזכר. ונודע, כי תרין ידין דא"א, לית ביה ימינא ושמאלא, ותרווייהו אינון כחדא חד ידא. והנה היד הזו שלו, ירדה למטה ונתלבשה ביסוד דאימא, שהוא הרחם שלה. והנה יד ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין כנזכר. וכמו שה' אצבעות יד שמאל, הם ה' גבורות. כן ה' אצבעות יד ימין, הם ה' גבורות, והם בחי' ה' אותיות הכפולות, הנקראים מנצפ"ך והם נגד עשר אצבעות הנזכר, הכלולים חמשה בחמשה. ואלו העשר אצבעות, מהם בחי' הכלי של היסוד דאימא, לקבל בתוכו את מ"ן שבה:

והנה עוד יש שתי ידות באבא וב' ידות באמא והם ד' ידות, אבל ב' ידות דא"א נחשבים כאחת, והיא היד החמישית. וז"ס, ונתתם חמישית לפרעה, היא אימא עילאה, דמתמן אתפרען ואתגליין כל נהורין, כנזכר בספר הזוהר וממנה נעשה כלי היסוד שבה כנזכר. וארבע הידות וגו', הם ד' ידות דאו"א:

והנה עד"ז, יש עוד חמש ידות אחרות למטה, ואלו הם, כי היד החמישית, הם ב' ידות דאימא עילאה, שנכללו כאחד, ומהם נעשו כלי היסוד, למ"ן שבמלכות, שהיא נוקביה דז"א. וד' הידות יהיה לכם וכו', הם ד' הידות דזו"ן. ונמצא, כי בחי' הידים הם בחי' הגבורות כנזכר, שהם ביסוד של הנקבה. וכשמתגברים הדינים, אז הנקבה רואה דם ברחם שלה, שהם בחי' הידים כנזכר. וז"ס פסוק ידיכם דמים מלאו. ואמרו דמים לשון רבים, יובן במה שביארנו בענין שפיכות דמים, בפסוק שופך דם האדם, בשער המצות כי בהיות יסוד דאימא נקרא אהי"ה, בבחי' האחוריים פשוטים שבו, העולה מ"ד, מתפשט תוך ז"א בקו אמצעי שבו עד החזה, אשר שם בחי' אות וא"ו של ההוי"ה דאלפי"ן דמ"ה, הכוללת את ז"א, ואות וא"ו היא בת"ת שבו כנודע, ואז מתמלאת אותה הוא"ו בא' שבאמצע ב' הווי"ן, והיא רמז אל שם אהי"ה דיסוד דאימא, המתפשט שם בתוכו בת"ת דזעיר, ואז נעשה שם מ"ה שלם, ונקרא אד"ם. וכשמסתלקים המוחין דזעיר בשביל איזה פגם, אז ניטלת אותה האל"ף, ונשארה ו"ו חסרה, ואז ההוי"ה דמ"ה אינה אלא דם בלבד. וגם האהי"ה בהסתלקו משם, עולה ד"ם. והרי הם ב' דמים. וז"ס שפיכות דמים. ובהתחברותם יחד, נעשים אדם, שהוא בגימטריא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן. גם ז"ס שמרני מידי פח יקשו לי, כי ב"פ דם, הם פ"ח, ובהיות הדמים האלו מתגלים בידים הנזכר, אז נקראים ידי פ"ח: